

עדן

מיני סדרה: דניאל גרינברג

1

בוקר. בני משפחת לוי, תומר האב וענת, זוג בשנות הארבעים המוקדמות, מאיה בת 11 ורועי בן 8 יורדים למטבח הבית לארוחת בוקר שגרתית ביום חול. הבית: קוטג' בשכונה מבוססת בהוד השרון. תומר יורד אחרון. כולם כבר עסוקים בהכנות ליציאה מן הבית.

תומר: בוקר טוב.

לבוש ומראה בורגני קלסי ליום שגרה.

ענת: בוקר טוב. זוכר שהיום תורך להסיע לבית הספר..

תומר: ברור שאני זוכר (קצת בחוסר סובלנות)

ענת: ויש את מפגש ההורים בשש..

תומר: נורא אם לא אגיע?

ענת: למה שלא תגיע?

תומר: הצטברה לי הרבה עבודה ולאחרונה אני יוצא מן המשרד מוקדם. וממילא מה כבר יספרו לנו שאנחנו לא יודעים? הכל בסדר.

ענת קמה ללכת: טוב תשתדל לפחות.

תומר: מבטיח. קדימה ילדים. לאוטו.

הילדים יוצאים ותומר אחריהם. נסיעה באוטו. הטלפון של תומר מצלצל. מספר לא מזוהה. תומר לא עונה. הטלפון מצלצל שוב. תומר ממשיך להתעלם.

מאיה: אבא יש לך טלפון.

תומר: אני יודע.

מאיה: אז למה אתה לא עונה?

תומר: זה בטח מן המשרד. לא בא לי עדיין לדבר.

חרדתו של תומר ניכרת בפניו. מאיה לא מרפה: ואם זה משהו דחוף?

תומר בחוסר סבלנות: מה כבר יכול להיות דחוף ב 8 בבוקר? הינה הגענו. תהיו ילדים טובים היום.

הילדים יורדים מן האוטו ונכנסים לבית הספר. לפני הכניסה מאיה מסתובבת ורואה את אביה עדיין חונה במקום. בוחה קדימה. מכונית צופרת לו ומקפיצה אותו. תומר נוסע.

2

תומר במשרדו בחברת היטק. החדר לא גדול במיוחד, קירות זכוכית שקופות ל open space גדול בו הרבה התרחשות של אנשים בעבודה. לחדר נכנס רני, חברו של תומר לעבודה.

רני: בוקר טוב. אתה זוכר שיש לנו פרזנטציה היום בשלוש?

תומר: זה היום? טוב שאתה מזכיר לי. אתה מוכן?

רני: מקווה. בזמן האחרון אני רק מקבל על הראש...

תומר: אל תדאג יהיה בסדר.

רני יוצא מן החדר. הנייד של תומר מצלצל. מספר המתקשר גורם לתומר אי נחת.

פקידה בטלפון: בוקר טוב זו אהובה מן הבנק. ירד לך היום תשלום הלוואה שלא נוכל לכבד. אתה בחריגה ולא נוכל שוב להגדיל מסגרת. האובליגו שלך גבוה מידי. אתה חייב להפקיד כסף.

תומר: בסדר אפקיד אבל לא היום. תוך יומיים שלושה. רק אל תחזירו את החיוב בבקשה.

פקידה: מצטערת אבל אני חייבת להחזיר. זו ההוראה שקיבלתי.

תומר: אני מפקיד שתי משכורות לא רעות. מה הבעיה לתת לי יומיים שלושה. אמרתי שאפקיד.

פקידה: מצטערת חייבת להחזיר. לא יכולה לעזור לך. שיהיה יום טוב.

תומר קם מכסאו ומסתובב בחדר מודאג. הטלפון שוב מצלצל. המספר לא מוכר.

תומר עונה: כן.

איש מכירות: בוקר טוב מר לוי. אני מספק לך מחר את הסלון. צריך שיהיה מישהו בבית בין שתיים לארבע ובבקשה תעביר היום את יתרת השתלום. למוביל אתה צריך לתת 500 ש"ח במזומן.

תומר: בסדר האמת ששכחתי מזה. קח את פרטי האשראי לתשלום.

איש מכירות: לא באשראי אתה צריך לעשות העברה בנקאית. ככה סוכם.

תומר: כמה התשלום שצריך להעביר?

איש מכירות: רגע אני אגיד לך... יוצא לך לשלם 5,765 ש"ח. את החשבונות אשלח לך עם המוביל.

תומר: אתה מקבל תשלום בביט?

איש מכירות: לא. העברה בנקאית או מזומן. יש לך את פרטי הבנק. שיהיה יום טוב.

תומר נשאר לעמוד. הסלולר מצלצל שוב. זו ענת.

ענת: התקשרו עכשיו מן הבנק לבשר לי שהחזירו לנו את תשלום הלוואה. מה קורה תומר?

תומר: מה שקורה הוא שאנחנו מוציאים יותר כסף ממה שאנחנו יכולים להרשות לעצמנו.

ענת: סליחה?! אתה מתלונן?

תומר: לא מתלונן רק אומר.

ענת: מה יש לנו יותר מכל האחרים? כולם איכשהו מסתדרים. אמרת שגם אתה מסתדר. אני קורעת את התחת בישביל זה.

תומר: אני יודע. זה בסדר. אני אסתדר. אל תדאגי.

ענת: בבקשה תומר. אני לא רוצה לקבל טלפונים כאלה לעבודה יותר. ביי.

תומר מתיישב בכסא שלו ובוהה במסך המחשב. רני מתפרץ שוב לחדר: בוא תומר. חוגגים יום הולדת לרחלי. הביאה עוגה. כולם במטבח.

תומר: תקף בא.

הטלפון שוב מצלצל ממספר חסום. תומר לא עונה. קם ובוהה מן החלון על העיר הגדולה.

3

חדר ישיבות. תומר מציג מול מספר אנשים. הוא נראה לא מרוכז.

תומר בסיכום המצגת: אז אם לא יהיו עיכובים לא צפויים, עם קצת מזל וקצת יכולת כמו שאומרים, נהיה מוכנים להשקה בעוד כשישה חודשים מהיום.

איש מבוגר יותר מבין היושבים בחדר: זה מה שהיצגת לפני חצי שנה.

תומר: נכון, אבל היו לנו בינתיים כל התקלות האפשריות. אני לא חומק מאחריות אבל באמת שזה לא היה בשליטה.

איש מבוגר: הוצאנו על הפרויקט הזה כבר כפול מן המתוכנן. עכשיו אתה מבקש עוד תקציב גדול. למה שניקח את הסיכון?

תומר: כי ככה זה בהון סיכון?

איש מבוגר: טעות. הון סיכון משמעותו לדעת לנהל את הסיכון, ולא שהסיכון ינהל אותך. המצגת שלך רק מוסיפה ספקות. בכל אופן הבנו. זה המצב.

תומר: אני יכול לבחון מחדש. לראות מה אפשר לעשות.

איש מבוגר: סיימנו כאן. תחזרו לעיסוקים שלכם.

4

תומר וענת יושבים עם המורה של מאיה בפגישת ההורים.

המורה: אני לא צריכה לספר לכם שמאיה תלמידה מצטיינת. בכל הקשור ללימודים היא ממש בסדר. אין לי הערות. אבל חברתית היא נראת לי קצת לא מחוברת לילדים בכיתה. אני לא רואה אותה משחקת עם חברות בהפסקות. בעיקר יושבת בצד. זה לא טוב. ילדים הם עם אכזר כמו שאומרים. אוהבים להיטפל על חלשים וכבר היו לנו מקרים של שיימינג ברשת ובווטסאפ. לא רוצה שמאיה תגיע לשם.

ענת: אנ דווקא חושבת שהכל בסדר. היא לא נראת לי מדוכאת או משהו כזה. אז היא לא מתחברת לילדים. אז מה? יש לה את הכמה חברות שלה בשכונה אחרי הצהריים...

המורה: כן אבל הכיתה היא מרכז החיים שלה. היא לא יכולה להיות שונה. יהיה לזה מחיר ואני דואגת.

ענת: התפקיד שלך כמורה הוא לחנך את הילדים שביריונות לא מקובלת.

המורה מאבדת קצת סבלנות: אני יודעת מה התפקיד שלי ענת. אבל עובדות הן עובדות. הילדים נטפלים לחלשים והורסים להם את החיים. אין להם רחמים. את לא רואה איפה את חיה?

תומר: מה אנחנו יכולים לעשות כהורים? איך אנחנו נעזור?

המורה: הסיבה לכך שמאיה מרוחקת, שונה, באה מן הבית. לא מכאן. אתם צריכים לעשות בדק בית מה לא בסדר.

תומר: ואם בבית הכל בסדר אבל החינוך קצת שונה, נניח בכל נושא השימוש בטלפון, מה לא בסדר. אנחנו לא מרשים לילדים להיות כל הזמן בטלפון. גם לא מרשים להם לראות תוכניות ריאליטי אלימות בטלוויזיה.

המורה: וזה מנתק אותם. הם לא מעודכנים בנושאי השיחה. טוב, אני קובעת לכם פגישה עם יועצת בית הספר.

ארוחת ערב. אוכלים בשקט. הסלולר של תומר מצלצל. תומר מזהה את אחיו עידו מתקשר. תומר קם מן השולחן לענות מן הסלון.

תומר: הי עידו. מה קורה?

עידו: בסדר. התקשרת?

תומר: כן. לא נעים לי לבקש, אבל יש מצב שאתה מלווה לי עשרת אלפים ש"ח לכמה ימים?

עידו: הלוואי ויכולתי. התכוונתי להתקשר אליך לשאול אם אתה יכול לעזור לי. עד כמה אתה מסובך?

תומר: מסובך מאוד. עוד לא התחיל החודש וכבר מחזירים לי הרשאות. ויש לי עוד הוצאות לשלם.

עידו: כן אותו הסיפור אצלי. הלכנו לי הברקסים באוטו. דוחה את ההוצאה נוסע כבר כמה ימים באוטובוס. אתה מאמין? חוסך על אוכל. זה המצב. הלוואי ויכולתי לעזור לך.

תומר: טוב נסתדר איך שהוא. איך המשפחה הכל בסדר?

עידו: כן הכל בסדר. רק כסף חסר.

תומר: טוב נדבר. יהיה בסדר.

תומר מנתק ושוב מצלצל הטלפון. זה מוכר הרהיטים.

איש המכירות: ערב טוב. לא נעים לי להפריע אבל תוכל בבקשה לשלוח לי אישור של ההעברה לפני שאני שולח את המוביל מחר?

תומר: עוד לא העברתי. אעשה את זה יותר מאוחר ואשלח.

איש המכירות: תודה לך וערב טוב.

תומר חוזר לשולחן.

ענת: מה זה כל הטלפונים?

תומר: עבודה. יש לחץ. טוב שמחר כבר סוף שבוע. לא היתי מחזיק עוד יום אחד.

בוקר שבת. במטבח תומר שותה קפה. ענת מצטרפת. שניהם עדיין בלבוש שינה ולא מסודרים.

תומר: בוקר טוב.

ענת: בוקר טוב. מה קמת כזה מוקדם?

תומר: אני יודע... להנות מעוד קצת יום שבת. שלא ייגמר מהר.

ענת: אתה זוכר שיש לנו את הברביקיו בצהרים אצל שלומי ומלכה..?

תומר בתנועת תסכול: לא... הרסת לי את השבת. אני חייב לבוא?

ענת: ברור. לא אלך לבד עם הילדים. ומה הסיפור שלך? למה זה מדכא אותך כל כך?

תומר: את יודעת שאני לא סובל אותם ואת החברים שלהם. זה תמיד תחרות למי יש יותר.

ענת: תפסיק זה לא כזה נורא.

תומר: זה נורא. טוב אני חוזר לישון.

ענת: מה אתה חוזר לישון? אמרנו שנסדר היום את המחסן, זוכר?

תומר: שכחתי. מה עוד צריך לעשות היום?

ענת: הבטחת לעזור למאיה להתכונן למבחן בחשבון.

תומר: טוב בואי נתחיל מן המחסן.

7

בגינה של שלומי ומלכה. מספר זוגות סביב שולחן. ילדים משחקים מסביב. שלומי במנגל.

מלכה: אז מה אתם אומרים על שירל"ה שלנו שמשחקת בפרסומת הראשונה שלה? מוכשרת היא?

חברה א: כן ראיתי! כל הכבוד! איך הכנסת אותה?

מלכה: הלכנו לאודישון. היו שם לדעתי 100 ילדות. ישר בחרו את שיר.

חברה ב: אבל שמעתי שבעל חברת המזרונים הזו חבר של שלומי מן הצבא...

מלכה: כן אבל זה לא קשור.

חברה א: אז מה? הילדה שחקנית?

מלכה: מלידה. היא גם שרה ורוקדת נהדר.

חברה ב: בת כמה שיר?

מלכה: 11 בעוד כמה חודשים. מצחיק, מאז הצילומים הילדה לא מוכנה לצאת מן הבית בלי קצת מייקאפ. ילדים בימינו...

שלומי מגיע עם שיפודים: יעלה תתחילו. בטח מצויינים. קניתי בקצביה חדשה בתל אביב. יקר אש אבל מקווה שזה משתלם.

חבר א: ומה זה הבירות האלה? מצויינות. מאיפה?

מלכה: הא את אלה אני קניתי. איזה 20 שקל בקבוק. הולנדי. משהו חדש.

8

אחרי הארוחה. קבוצת הנשים בכיסאות נוח על הדשא. הגברים בקבוצה קטנה בעמידה. תומר וחבר א עומדים ומשוחכים לחוד.

חבר א: השלומי הזה משחק אותה מיליארדר... העסק שלו כמעט בפשיטת רגל. חובות עד הודעה חדשה. אבל הוא קונה את השיפודים הכי יקרים...

תומר: לא ידעתי ששלומי בקשיים. הוא עוסק בנדל"ן לא? מה כבר יכול ללכת לא טוב?

חבר א: קפץ מעל הפופיק בעסקה בחו"ל שהתרסקה. לקח מלא הלוואות. נושים מכל כיוון.

תומר: אני לא ממש מכיר אותו. ענת מכירה את מלכה מחוג פילאטיס. מה אגיד לך החיים לא פשוטים. במה אתה עוסק?

חבר א: אני רופא שיניים. כל עוד לאנשים יש חורים לי יש פרנסה.

תומר: כן זה הכי טוב. מקצוע יציב.

חבר א: כן. יציב. לא מתלונן.

תומר: זה שיגרת או שיש הבדלים בין המטופלים?

חבר א: די שיגרת האמת. אני בקושי מסתכל בפרצופים. רק בשיניים. אלא אם זו חתיכה עם חזה גדול.

תומר צוחק: אז יש בונוסים.

חבר א: כן אבל יותר עונשים מבונוסים. תאמין לי. לפעמים אני רוצה לתלות את עצמי.

9

בוקר. תומר בחדרו במשרד. לחדר נכנס האיש המבוגר מן הישיבה ביום חמישי.

תומר: (מופתע) בוקר טוב.

האיש מתיישב מבלי לברך חזרה: שמע תומר אתה כבר כמה שנים איתנו ואין דרך קלה להגיד את הדברים. אתה לא מצליח לעמוד במשימות. אתה לא מרוכז ונראה שאיבדת את המוטיבציה שלך כאן.

תומר: אני יודע שלאחרונה היו כמה בעיות, אבל בגדול אני חושב שאני מספק את הסחורה.

האיש: אני לא יודע למה אתה מתכוון הסחורה. בפועל אין עליך תשואה וכשאני אומר עליך אני מתכוון אתה והצוות שלך. אנחנו מפסידים הרבה כסף.

תומר: אבל כשהמוצר ייצא הרווח יהיה גדול.

האיש: המוצר עוד לא יצא וכבר מתיישן. הקדימו אותנו. זה שוק תחרותי.

תומר: אז ננצל את זה בישביל ללמוד מאחרים ולצאת עם מוצר יותר טוב. יש בזה יתרון.

האיש: חבל להיכנס לשיחה הזו. דנו בזה בהנהלה והחלטנו כי מיצית את דרכך אצלנו. אני מצטער.

תומר: את מפטר אותי?

האיש: כן.

תומר: אתה לא יכול סתם ככה לפטר אותי שלמה. אתה מכיר את ענת. פגשת את הילדים שלי. אני לא אדם זר.

האיש: זה לא מועדון חברים תומר.

תומר: אבל זה כן. יצאנו לטיולים יחד. ערבי חברה. ענת הזמינה אותך ליום ההולדת שלי...

האיש: אני מצטער. כוח אדם יצרו אתך קשר לצורך הפורמליסטיקה.

האיש קם מכסאו ויצא מן החדר. לאחר מספר שניות נכנס רמי לחדר.

רמי: אתה בסדר?

תומר: אתה ידעת מזה?

רמי: כן. כבר אתמול ידעתי אבל לא יכולתי לספר לך.

תומר: אני בסדר. קצת מופתע אבל לא סוף העולם. זה בא לי בזמן ממש לא טוב.

רמי: בכל זאת תקבל פיצויים וחודשיים הצראה מראש...

תומר: כן גם זה אולי משהו. מה אני אגיד לך... אני עייף. עייף מהכל.

רמי: זה רגע קשה אבל יעבור.

תומר: הבעיה היא שלאחרונה יש לי רק רגעים קשים, וזה לא ממש עובר.
תומר קם מכסאו ויצא מן החדר. ירד במעלית לחניון, נכנס לאוטו ונסע.

10

תומר נוסע ברחובות העיר ללא יעד. נוסע לאט. מבולבל. מאחור צופרים לו – הרמזור האדום התחלף לירוק. רני חונה בצד. יורד מן האוטו. מסתכל בשעון. עולה לאוטו חזרה. הטלפון מצלצל. זו ענת.

תומר: מה קורה?

ענת: התקשרו מן הסלון. אמרו שהיו צריכים להביא היום אבל לא העברת תשלום.

תומר: אה נכון ממש פרח לי מן הראש. מעביר להם עכשיו אל תדאגי.

ענת: גם קיבלתי הודעה מן הבנק שהחזירו תשלום הלוואה נוספת. מה קורה תומר הכל בסדר?

תומר: הכל בסדר גמור. סתם ניסיתי לעשות סדר בהרשאות דרך האפליקציה ועשיתי בלאגן. מטפל בזה עכשיו.

ענת: טוב ביי.

תומר: ביי.

תומר מניע וממשיך לנסוע. פונה לכיוון כביש החוף. יורד במחלף שפיים לכיוון הים. מחנה את הרכב בצוק עם הפנים לים ומדומם את המנוע. הוא מביט בים מספר שניות עד שבעיניו פורצות דמעות. תומר מראה סימני פניקה.

11

ארוחת ערב. המשפחה אוכלת בשקט. מתח מסויים מורגש באוויר.

ענת: העברת את התשלום לחנות הרהיטים?

תומר: כן בטח. יתקשרו לתאם שוב.

ענת מבחינה ברעידה ביד שמחזיקה את המזלג של תומר.

ענת: אתה יכול לדבר איתי אתה יודע. אתה לא צריך לשמור בבטן.

תומר: הכל בסדר. קצת לחץ בעבודה. אני אעלה לישון מוקדם.

מאיה: אבא לא עונה לטלפונים.

תומר: מאיה אמרתי לך שזה לא עניינך.

רועי: אבא גם מתבלבל באוטו בדרך לבית הספר.

ענת: טוב די ילדים. אתם לא צריכים להתערב בזה.

תומר קם מן הכיסא: טוב אני עולה. לא מרגיש במיטבי.

ענת מסתכלת עליו מודאגת.

12

בוקר. מטבח.

ענת: בואו ילדים. אני המונית שלכם היום.

ענת והילדים יוצאים ועולים לאוטו. תומר אחריהם עולה לאוטו שלו. נוסע כביכול לעבודה.

תומר מניע ויוצא לדרך ישירות לנקודה מול הים מאתמול. בהגיעו הוא מדומם את המנוע, משכיב את המושב ועוצם עיניים. הוא מתעורר לקולו של גבר זר: הכל בסדר?

תומר: כן רק נימנמתי לי כאן. הכל בסדר.

הגבר, איש רזה בשנות ה-50 המאוחרות, לבוש בגדי ריצה ומזיע: בשמונה בבוקר? מה איבדת כאן?

תומר: סתם מנקה את הראש. אתה יודע...

איש זר: כן אני יודע.

תומר יורד מן האוטו ולוחץ את ידו של הזר: תומר. לא שזה חשוב...

איש זר: זה דווקא חשוב. חיים.

תומר: הי חיים. אתה רץ כאן?

חיים: כל בוקר. 10 קילומטר. לא משנה מזג אוויר. אז הכל בסדר אתך? מה שלא יהיה, זה יהיה בסדר. אתה שומע? טוב אני זז. היה נעים להכיר.

תומר: תודה לך.

זר מתרחק: בהצלחה..

תומר מתחיל ללכת לאורך השביל שעל הצוק. שחפים עפים מעליו. תומר מתיישב על סלע. נהיה חם.

תומר עולה לאוטו, מתניע ומפעיל מזגן ואת הרדיו. ברדיו מבזק חדשות על ירי טילים לעוטף עזה. התושבים מתבקשים להישאר בסמוך למרחבים מוגנים.

13

תומר במשרד אוסף את הדברים שלו לקופסת קרטון. עומד לרגע מול החלון המשקיף על תל אביב. מסתובב חזרה ומביט בשולחן העבודה שלו ולאחר מכן בחדר.

תומר מרים את הקופסא בשתי ידיים אך מניח אותה חזרה על השולחן. בדרכו החוצה הוא אומר לאחת הפקידות ב open space: בחדר שלי יש קופסא עם כלי כתיבה וכל מיני שטויות. מי שרוצה שייקח. בדרך החוצה אנשים נגשים אליו לאחל לו בהצלחה. לחיצות ידיים, טפיחות על השכם.

תומר עולה למעלית ויורד ללובי הבניין, משם הוא יוצא לרחוב. ברחוב תכונה רבה. שעת צהריים. תומר צועד ברחוב חולף על פני מסעדות ובתי קפה הומי אדם. תומר מוצא שולחן פנוי על המדרחוב בבית קפה קטן ומתיישב.

מלצרית צעירה ניגשת אליו: אוכל צהריים?

תומר: לא, רק אשתה קפה.

מלצרית: איזה?

תומר: הפוך קטן בבקשה.

תומר צופה בהתרחשות סביבו ברחוב כמו בסרט.

המלצרית חוזרת עם הקפה ומניחה בשולחן. לפתע ניגשת לשולחן אישה, בת גילו של תומר.

אישה: תומר? תומר לוי?

תומר מסתכל עליה אך לא מזהה.

אישה: אני שולה. מן התיכון. למדנו יחד במגמה ביולוגית. זוכר?

תומר עדיין לא זוכר.

שולה: אפילו הזמנת אותי פעם לצאת אתך. בי"א. לא הלך, בכל אופן לא הזמנת אותי לדייט נוסף.

תומר נזכר: שולה. בטח שאני זוכר אותך. בכל זאת עברו.. כמה? 25 שנה? בואי שבי. יש לך זמן?

שולה מתיישבת.

תומר: רוצה לשתות משהו? תומר מסמן למלצרית לבוא.

שולה: לא זה בסדר. מה אתך? מה אתה עושה? נשוי? ילדים?

תומר: אני עובד כאן קרוב בחברה טכנולוגית. ראש מדור פרויקטים. נשוי לענת ואב לשניים. מה אתך?

שולה: אני חד הורית. יש לי ילדה בת תשע. אני גרפיקאית. פרי לנסרית.

תומר: וואלה!

שולה: אז מה? עשית צבא? למדת?

תומר: שירתתי בצנחנים, כולל שנתיים קבע כקצין. למדתי מחשבים בטכניון תואר ראשון ומנהל עסקים בתל אביב תואר שני. זהו פחות או יותר. ואת? מה עשית?

אני שירתתי שנה אחת בחיל הים כמש"קית ת"ש ושחררתי. ואחר כך התחלתי ללמוד תואר ראשון בביולוגיה בבאר שבע אך הפסקתי אחרי שנה. אז למדתי לבד גרפיקה במחשב ומאז אני עוסקת בזה.

תומר: שוחררת אחרי שנה. למה?

שולה מחכה רגע לפני שהיא עונה: כי נאנסתי ונכנסתי לדיכאון. בבסיס. קצין בדרגת רב סרן. אז הצבא העדיף להיפטר ממני. קיבלתי נכות. קיצבה. אתה יודע.

תומר במבוכה ניכרת: וואו. מה אגיד לך... איזה סיפור! ואת בסדר? כלומר את חיה, מתפקדת?

שולה: אני אם חד הורית מסטוץ עם סטודנט. צעיר ממני בעשר שנים. לא ראיתי אותו כבר מזמן אבל זה בסדר. לא ציפיתי ולא דרשתי כלום. אני לא יכולה לקיים מערכת יחסים של ממש. אמא שלי מאוד עוזרת עם הילדה. יש ימים שאני לא מסוגלת לקום מן המיטה. תראה מה זה. פוגשים מישהו מלפני 25 שנה ושופכים את הלב כאילו הזמן עמד מלכת.

שתיקה קצרה.

תומר: פוטרתי מן העבודה אתמול. לא סיפרתי לענת. לא מסוגל. אני שקוע בחובות. אני על סף יאוש. לא רציתי לעבוד בהי טק. רציתי לנגן. את זוכרת את הלהקה שלי בתיכון? תומר וילדי הרחוב?

שולה: בטח שאני זוכרת. זוכרת את השירים שלכם. אפילו את המילים.

תומר: איזו תקופה זו היתה! היה נהדר. וסליחה שלא הזמנתי אותך לדייט שני. בטח היתי שקוע בעצמי. דווקא אני זוכ אותך בחורה יפה ונחמדה מאוד.

שולה: אז למה לא המשכת עם המוסיקה?

תומר: את יודעת. פרנסה, משפחה, הורים שלא אהבו את זה. כל הסיבות הלא נכונות והשקרים.

שולה: הבעיה בלשקר הוא שאתה משאיר אחרך שובל של אנשים שפגעת בהם.

תומר: כל כך נכון. אני מצטער אם פגעת בך. וזה כל כך מה שקורה לי עכשיו.

שולה: אז תפסיק לשקר. תנשום עמוק ושלוף את האמת. ענת תבין את זה. או שלא. אבל זה לא משנה. העיקר שהנזק ייפסק. אני חייבת לזוז. היה נעים לפגוש אותך ובהצלחה!

תומר: בהצלחה גם לך.

שולה קמה והלכה. תומר הזמין חשבון.

14

בוקר. מטבח.

ענת: ביי ילדים. אבא מסייע היום. תחזור מאוחר היום מן המשרד?

תומר: לא. אני מאמין שאגיע מוקדם.

ענת: אז אם תגיע לפני תכין ארוחת ערב? אה, וצריכה להגיע חבילה. נעליים שהזמנתי באינטרנט.

תומר: סגור. ארוחת ערב עלי. בואו ילדים!

נסיעה באוטו. ילדים בספסל האחורי. תומר לא מרוכז בדרך.

מאיה: אבא עברת את הבית ספר.

תומר מופתע: אוי לא שמתי לב. אעשה סיבוב.

מאיה: על מה אתה חושב אבא? אתה נראה קצת מוזר.

רועי צוחק: כן הבוקר שמת את התיק שלך ליד הדלת אבל שכחת לקחת.

תומר נבוך: לא התכוונתי לקחת.

מאיה: אתה נוסע לעבודה?

תומר: כן ברור. לאן יש לי לנסוע?

מאיה: לא יודעת. אני במקומך, אם יכולתי, היתי נוסעת לטיול במקום לעבודה.

תומר: טוב הינה הגענו. תהיו ילדים טובים. אמא תאסוף אותכם.

15

תומר ממשיך בנסיעה. עולה על כביש החוף צפונה. מידי פעם דומע אך לא נותן לבכי להתפתח. באזור יקנעם פונה מזרחה לכיוון כרמיאל וממשיך לכיוון קיריית שמונה. באזור שאר יישוב נכנס לשביל לצד נחל שניר. מחנה את האוטו לצד השביל ונכנס לסבך הצמחייה שמקיפה את הנחל. לעולם לא היה שם. נראה אזור קסום ממש. תומר מתיישב על סלע לצד הנחל, מוריד נעליים וטובל את כפות רגליו במים. תחושה של רוגע עוברת בו. תומר סוגר את עיניו ונושם את האוויר הקריר. קול נשי רך ונעים קוטע את ההתרגעות של תומר. לצד הסלע עליו תומר יושב יושבת בחורה צעירה בקריעה אינדיאנית. היא לבושה בגדים דהויים וישנים.

בחורה: על מה אתה חושב?

תומר: הי. מי את?

בחורה: אני מיכל. על מה אתה חושב? אתה כזה שקוע ועצוב.

תומר: אני משתדל לא לחשוב. אני משתדל לשכוח.

מיכל: לשכוח מה?

תומר: מי את?

מיכל: אמרתי לך. אני מיכל. מה אתה רוצה לשכוח?

תומר: טוב אני רואה שלא תרפי. אני מנסה לשכוח מן הצרות אליהן נקלעתי. מן החיים הדפוקים שלי.

מיכל: אתה חולה?

תומר: הלוואי היתי חולה. הלוואי וגסטת! הרבה יותר גרוע, אני בחובות כספיים ואין לי איך ללכת למכולת.

מיכל: למה אתה צריך ללכת למכולת?

תומר: זה ביטוי! לקנות אוכל למשפחה. יש לי ילדים ואישה!

מיכל: אז מה הבעיה לקטוף ירקות בשדות ולהביא להם?

תומר: מה את נורמלית? מאיפה נפלת? אי אפשר לחיות מירקות מן השדות!

מיכל: למה לא?

תומר: כי אנחנו חיים בחברה מסודרת. יש חובות, יש מיסים, יש בית ספר ועבודה.

מיכל: אבל אתה אומר שאתה סובל.

תומר: נכון. אני סובל כי אני לא עומד בציפיות ממני ועכשיו הכל מתהפך עלי. הבנק. חנות הרהיטים. עוד מעט רשויות המיסים. עוד הלוואות. כולם רודפים אותי.

מיכל: יש לך טלפון?

תומר: כן למה? את צריכה לעשות שיחה למישהו?

מיכל: תביא רגע את הטלפון שלך.

תומר מהסס אך מוציא את הסלולר שלו מן הכיס ונותן למיכל. מיכל לוקחת את הטלפון ומייד משליכה אותו הרחק למי הנחל.

תומר: מה את עושה? השתגעת?

מיכל: עכשיו אתה כבר לא קיים ביקום המוזר שאתה בא ממנו. סגור עיניים.

תומר תופס את ראשו, נרגש ומהסס מהלך במקום אך לבסוף ובחוסר ברירה הוא עושה כדבריה של מיכל וסוגר את עיניו.

מיכל: על מה אתה חושב עכשיו?

תומר: לא יודע. כלום.

מיכל: כלום? אי אפשר לחשוב על כלום. על מה אתה חושב?

תומר מופתע: לא יודע. פתאום יש לי מעין תחושה של הקלה.

מיכל: בוא. אעשה לך סיבוב.

16

תומר הולך אחרי מיכל לצד הנחל. העשביה הולכת ונעשת יותר ויותר סבוכה וגבוהה. מעין ג'ונגל. לבסוף מגיעים למעין בקתה עשויה מעצים ועשבים במרחק של כ-20 מטרים ממי הנחל.

מיכל: כאן אני גרה.

תומר: את גרה כאן לבד?

מיכל: לבד כאן אבל עם האחרים שבסביבה.

תומר: אחרים? יש כאן עוד אנשים שחיים ככה?

מיכל: בטח. אתה יכול לגור אצלי קצת זמן. עד שיהיה לך מקום משלך.

תומר: אני לא מתכוון להישאר כאן.. אני צריך לחזור הביתה..

מיכל: למה?

תומר: כי מחכים לי שם. ידאגו לי..

מיכל: אבל הם לא באמת מכירים אותך. לא יודעים שאתה סובל.

תומר מהסס לרגע אך נכנע.

תומר: מה את אוכלת כאן? ממה את חיה?

מיכל: אוכל כאן בטח לא חסר. אפילו יותר מידי.

מיכל קוטפת פרי קטן משיח: הינה תראה. אלה ממש טעימים. טעם.

תומר טועם: באמת טעים. חמוץ מתוק כזה.

מיכל: בוא אכיר לך את לואיס. איש נחמד מאוד. אתה תאהב אותו.

אחרי כחמש דקות הליכה הם מגיעים לבקתה דומה לשל מיכל. קצת יותר גדולה ולצדה יושב גבר זקן וגדול עם שיער מסולסל וארוך וזקן אפור.

מיכל: זהו לואיס. תכיר בבקשה את תומר.

לואיס במבטא דרום אמריקאי: שלום תומר. ממה אתה בורח?

תומר: לא בורח. למה אתה חושב שאני בורח?

לואיס: אתה לא בורח?

תומר: לא יודע אם לקרוא לזה בורח. כלומר. אתה יודע. יש לי לחצים רגילים.

לואיס: כולנו ברחנו ממשוהו.

תומר: מן הרדיפה אחרי כסף. מן הפחד לאכזב. מן התסכול שבחוסר המשמעות.

לואיס: בקיצור מלהיות אדם נורמלי. אני אסביר לך מה זה אדם נורמלי. אז ככה. הנכס האחד והיחיד שיש לך בחיים האלה הוא הזמן שאתה חי. אתה מקבל אותו כשאתה נולד ומתחיל מייד לבזבז אותו עד רגעך האחרונים. ומה אתה עושה עם הזמן שלך? את רובו אתה מקדיש לעבודה, להרוויח כסף. קצת מן הכסף אתה מוציא על דברים קיומיים כמו מזון וקורת גג. אך את עיקר הכסף אתה מוציא לרכישת דברים שאתה לא צריך. אתה מוציא על סמלים שכביכול מגדירים אותך לעומת אחרים אבל אתה לא באמת נהנה מהם. אתה מבזבז את הנכס האחד והיחיד שהחיים העניקו לך בלקנות דברים שאתה לא צריך וגם לא באמת רוצה. בזבל. אשליה של אושר.

תומר: אבל מה היתי עושה עם הזמן הזה במקום לעבוד?

לואיס: תגידי לי אתה. מה הית עושה עם הזמן הזה?

תומר: לא יודע. היתי אולי מנגן. לומד. לא יודע מה היתי עושה עם כל הזמן הזה.

לואיס: היתה לומד לאהוב את עצמך והיתה לומד לאהוב את היקרים לך ואת הסביבה שלך. זה מה שהית עושה. הית מקדיש קצת מן הזמן לצורך הישרדות ואת רוב הזמן הית מקדיש לאהבה. מכל מיני סוגים. הפילים והאריות לא צריכים לאגור דברים. הם אוכלים, מתרבים ונחים. אבל לך תומר יש יתרון שאין לפילים ולאריות: אתה מודע לזמן שלך. אתה יודע לתכנן ויודע ליצור. אבל אתה לא מנצל את היתרון הזה אלא מבזמז את הזמן שלך מתוך פחד לא להיות כמו כולם. עכשיו לך. תחשוב על זה. נדבר מחר.

17

שעת ערב. השמש שקעה. תומר ומיכל יושבים ליד הבקתה של מיכל.

תומר: לא קריר לך?

מיכל: תכף נדליק מדורה ונארגן משהו לאכול.

תומר: תגידי לי במה אוכל לעזור.

מיכל: זה בסדר. זה הערב הראשון שלך. תהנה.

מיכל קמה לאסוף שרדים ומקלות יבשים ומדליקה אותם במיומנות בעזרת שתי אבנים. לאחר מכן היא יורדת לנחל וחוזרת תוך כמה דקות עם שני דגים בידיה ומניחה אותם על האש. בינתיים היא אוספת עלים גדולים מצמח בצבע כתום. את הדגים הצלולים היא מניחה על העלים. בידיה היא פושטת את הדגים מעורם ושולפת את שלדי העצמות, ומגישה אחד לתומר על גבי העלה הכתום.

מיכל: תאוכל. זה טעים.

תומר תואם בהססנות: באמת לא רע. ממש לא רע. ממה המליחות?

מיכל: מן העלים. הם מלוחים.

תומר: ענת בטח כבר מאוד דואגת לי.

מיכל: היא דואגת לך או למי שהיא חושבת שזה אתה? למעשה היא בקושי מכירה אותך ואתה גם לא מכיר אותה. מה הצבע האהוב עליה? מה היא היתה רוצה לעשות עם הזמן שלה?

תומר: צבע אני יודע. היא לובשת בעיקר בגדים שחורים.

מיכל: שחור זה לא צבע אלא התחמקות.

תומר: התחמקות ממה?

מיכל: מלבחור צבע.

רישרוש בין השיחים מקפיץ את תומר.

מיכל: אל תדאג אלה חזירים.

תומר: הם לא מסוכנים?

מיכל: רק אם תרגיז אותם. פשוט תתעלם מהם והם יתעלמו ממך.

תומר מסיים לאכול ונשכב. צופה בשמיים ההירים. הרבה כוכבים. רחש של מים.

תומר: אפשר להתמכר לזה.

מיכל: רצוי להתמכר לזה.

תומר: כמה זמן את כבר כאן?

מיכל: הרבה. לא יודעת. ממש הרבה.

בוקר. תומר מתעורר. מיכל ליד הנחל מדברת עם אדם בגיל העמידה. שיער לבן מסולסל. חובש כובע קסקט. מיכל מבחינה בתומר מתעורר.

מיכל: בוקר טוב. בוא תפגוש את מיקו. מיקו הביא תותי יער לארוחת בוקר.

תומר מתרומם על רגליו: בוקר טוב מיקו.

מיקו מגיש לתומר קומץ גבעולים: קח צחצח שיניים. תתרענן מן השינה.

תומר לוקח לידי: תודה. תומר ניגש לנחל ומצחצח את שיניו עם הגבעולים.

מיקו: שמעתי שאתה בעניין של נגינה. יש אצלי גיטרה ובנז'ו שהבאתי איתי. נוכל לנגן יחד אם תרצה.

תומר: אשמח.

מיכל: אני אשיר. אני טובה בזה אתם תופתעו.

מיקו: אני בונה אצלי סחר קטן, שנעשה לנו בריכה נוחה. אבל זה לא ממש הולך לי. מספיק שהזרם קצת מתגבר הסחר נשטף בזרם. אתה מבין משהו בבניית סחרים?

תומר: לא. לא ממש. אבל לך תדע, אולי אועיל במשהו.

מיקו: אתה יודע לחשב כמה מסה נדרשת על מנת לחסום זרם מים הנע במהירות מסויימת?

תומר: אם היה לי הטלפון שלי הייתי מחפש בגוגל...

מיכל: אבל אז הית חוסך את החלק המעניין והוא ללמוד את המסה הנדרשת בעצמך.

תומר: כן אבל המטרה היא לבנות סחר. לא ללמוד פיזיקה.

מיקו ומיכל הסתכלו על תומר במבט ספק של התפאלות ספק של חוסר הבנה של הנאמר.

מיקו: מה הטעם לבנות משהו אם לא לומדים מזה כלום?

תומר: מה הטעם ללמוד משהו שהוא כבר ידוע?

מיקו: כשאתה לומד ומתמודד אתה צומח.

תומר: צמחתי מספיק. יסודי. תיכון. אוניברסיטה. לא צריך לצמוח עוד.

מיקו: אז מה מהות החיים שלך היום, אם צמחת מספיק? אתה יודע, עץ בן אלפי שנים צומח עד יומו האחרון. אנחנו מתפאלים מעץ שצמח כל כך אך לא מבינים כי גם אנחנו זקוקים לצמיחה הזו.

תומר: עצים זה כל מה שהם עושים. צומחים.

מיקו: ומה אנחנו עושים?

תומר: הרבה דברים. מבלים, יוצרים, נהנים...

מיכל: אבל אם לא צומחים מחפשים חלופות ריקות מתוכן.

זמן חלף.

תומר לצד הבקתה שלו מדליק מדורה. שיערו ארוך אסוף בקוקו. זקנו צמח אך לא באותם מימדים.

מן הצד השני של גדת הנחל מנופפת מיכל לשלום. תומר מבחין בה ומנופף חזרה.

מיכל: מה אתה מכין לארוחת הערב?

תומר: הכנתי אחלה סלט זרדים ופירות יער. יצא הרבה. רוצה להצטרף? גם יונה תגיע.

מיכל: בסדר. תכף באה.

תומר: המים היום לא גבוהים. את יכולה לעבור במעבר סלעים כאן ליד.

מיכל: בסדר. אני באה.

ערב. השמש שקעה. תומר, מיכל ויונה סביב המדורה אוכלים בידיים מתוך עלים כתומים. יונה אישה בשנות ה 50 המוקדמות, גבוהה עם שיער אפור גולש. אישה מרשימה ביופיה.

יונה: שאכין אחרי זה קפה פולים? פיתוח חדש שלי. טעים.

תומר: בטח אשמח לקפה. אני מתגעגע לקפה של הבוקר.

יונה: ספר לנו על הקפה של הבוקר.

תומר: חפוז. בעמידה תוך כדי זירוז הילדים להתכונן ליציאה ומשא ומתן עם ענת על חלוקת מטלות להמשך היום. תוך הצצה ביומן לראות מה מתוכנן ובחשבון הבנק לראות לאיזה טלפונים לא נעימים לצפות.

יונה: אז למה אתה הכי מתגעגע מתוך כל זה?

תומר חושב ועונה: לטעם של הקפה שזה מקום מפלט לכל השאר. לרגע בו אני מתרכז בטעם השלוק ולא רואה מסביב.

מיכל: אני זוכרת רגעים כאלה, אותם כנראה בחרתי לא לשכוח. כי את רוב קיומי בעולם ההוא מחקתי מן המוח.

יונה: למשל?

מיכל: למשל אבא שלי אוחז בידי בדרך לבית הספר, ביום צלול עם אוויר קריר ושמיים ממש כחולים. היתי אולי בת 7 או 8. אני מתגעגעת לרגע הזה. לתחושה הזו של ביטחון ואהבה. הלואי והזיכרון הזה היה מעיר אותי בלילה, ולא הסיוטים שמעירים אותי בדרך כלל.

יונה: איזה סיוטים?

מיכל: מעדיפה לא לדבר על זה.

יונה: בסדר.

תומר: לאיזה רגעים את מתגעגעת יונה?

יונה חושבת על זה ועונה: לרגע אחד שהוא היה בתוכי והרגשתי שהתמזגנו ליישות אחת. לנפש אחת לנצח.

תומר: והוא איכזב אותך?

יונה: לא הוא. הגורל.

תומר: מה קרה?

יונה: הוא נהרג בתאונת אופנוע. אני ישבתי מאחוריו. החלקנו ופגענו במעקה. הוא מת בידיים שלי. הרגשתי את נשימתו האחרונה בחזה שלי.

תומר: ואז הגעת לכאן.

יונה: לא. הגעתי לכאן שנים אחרי זה. המשכתי בחיי. ניסיתי לשכוח. לא הצלחתי.

תומר: במה עסקת?

יונה: היתי רופאה במחלקת טראומה בבלינסון. איזה פרדוקס. כמעט מידי יום טיפלתי בפצועים אבל לא באמת הבנתי את משמעות הפציעה. הכאב. ההתמודדות שאחרי. השכול. כשנה לפני שהגעתי לכאן עזבתי את מקצוע הרפואה. לא יכולתי להתמודד יותר.

תומר: ומה עשית?

יונה: כלום. ישבתי בבית וחיכיתי. לא יודעת למה אבל חיכיתי. וכלום לא קרה. לכאן הגעתי במקרה, ללא כוונה. אבל נשארתי.

תומר: גם אני הגעתי לכאן בטעות.

מיכל: גם אני. לגמרי במקרה. חייתי ברחוב ממילא אז חיפשתי מקום בטבע והגעתי לכאן.

19

זמן לאחר מכן

בוקר. תומר מצחצח שיניים מבחין במיקו ויונה מגיעים.

מיקו: יש לנו חדשות רעות. לואיס מת. באתי אליו בבוקר. הוא שכב בבקתה שלו. קראתי לא אך הוא לא הגיב. נגעתי בו. היה קר לגמרי. חיפשתי דופק אך לא מצאתי.

תחושה של הלם.

תומר: לואיס. איזה בן אדם! עצוב נורא!

יונה: צריך לקבור אותו כמה שיותר מהר.

מיקו: לפני שבעלי חיים יגיעו אליו.

תומר: כן בטח. בואו נזוז.

20

תומר, מיכל, ניקו, יונה ועוד מספר אנשים מסביב לקבר טרי. בדומיה.

יונה: מישהו רוצה להגיד משהו?

דומיה.

יונה: אז אנ אתחיל. מלואיס למדתי את משמעות הזמן. את הצורך בהפרדה בין עיקר ללא חשוב. אך בעיקר למדתי כי במרכז הזמן עומדת אני. זמן זה לא משהו קולקטיבי. כל אחד והזמן שלו ומה הוא עושה איתו.

מיקו: מלואיס אני למדתי על דברים קטנים, שלא תמיד מבחינים בהם. סימנים קטנים בדרך שמראים כיוון.

תומר: אני למדתי מלואיס מה היא אהבה. ההבדל בין ריצוי לנתינה. כשהגעתי לכאן הרגשתי אבוד. הוא נתן לי כיוון לחזרה אל עצמי.

מיכל: מעניין מה לואיס למד מאיתנו.

יונה: לואיס פעם הסביר לי שאדם בא לעולם בצלם אלוהים. יודע רק אהבה לאמו שהיא הכל. לא מודע לבידול בין נפשות. הוא כל העולם וכל העולם זה הוא. הוא והאהבה שלו. עם הזמן האדם הולך ומקבל צלם אנוש. לומד לבדל עצמו ולומד למפות את הנפשות סביבו. בהמשך יאכל האדם מעץ הדעת ויגלה את האגו שלו, את סקס האפיל, וילמד להתחרות עם אחרים על בני זוג, טריטוריה, רכוש, כוח. ועל כך האדם יגורש מגן העדן. עם גירושו אלוהים ילביש אותו על מנת להסתיר את מיניותו. הבושה. הבגד הזה יתפתח לבית, למכונית, לרהיטים, לחופשות והאוסר יסתמן כמוצרים בתוך שקיות ניילון אשר ייזרקו בקרוב לפח לטובת שקיות אחרות, מיותרות באותה המידה. כל אחד והאלוהים שלו אך טבעו של האדם הוא אחד. אני אזכור את לואיס כמי שלא איבד צלם אלוהים, או לפחות עשה כל אשר ביכולתו לא לאבד.

אחרים מסכימים בלחש. הקבוצה מתפזרת. תומר ניגש אל יונה.

תומר: אני חש צורך לראות את המשפחה שלי. אני רוצה לבקר אותם. מה את חושבת?

יונה משתהה: זה תלוי בך. לך עם התחושות שלך. אתה צמחת הרבה כאן. אם אתה מרגיש ככה, לך בקר אותם.

21

ענת מכינה ארוחת ערב במטבח הבית. כשהדלת נפתחת ונכנס דרכה איש מוזר שהיא לא מזהה היא נבהלת נורא.

תומר: זה אני אל תיבהלי. זה אני תומר.

ענת ספק מאמינה: תומר?

תומר: כן זה אני.

תומר ניגש לנשק אותה אך ענת הודפת אותו.

ענת: קמת מן המתים? מה קורה? אתה רוח רפאים?

תומר: לא אני לא. אני כאן, חי וקיים.

ענת נוגעת בו ומסתכלת על פניו לעומק.

ענת: מה זה איפה הית?

ענת מנשקת אותו אך שוב הודפת אותו: למה עשית לי את זה?

תומר: לא התכוונתי להיעלם. זה פשוט קרה. נעלמתי. חיתי כאילו במימד אחר. אבל לא. אני כאן. בואי נקרא לילדים. אני מת לראות אותם.

ענת: לא. לא ככה. אני צריכה להכין אותם קודם. אבל תסביר. איפה הית?

תומר: חיתי ביער על שפת הנחל. מקום קסום ממש.

ענת: כל כך הרבה זמן? קרוב לשנה. איך הסתדרת?

תומר: למדתי לשרוד מאנשים אחרים כמוני. אני אספר לך הכל. אבל קודם תקראי לילדים. אני אחכה כאן.

ענת פונה לחדר הילדים ומתיישבת איתם לשיחה.

ענת: אבא חזר. הוא חי.

מאיה: די אמא הביאו לך כבר מלא פסיכולוגים. מצאו את האוטו שלו. הוא נעלם. הוא לא חי.

ענת: כן הוא חי.

רועי: אז איפה הוא?

הוא בבית ותכף תפגשו אותו. אבל הוא נראה מאוד שונה.

מאיה: אז זה לא הוא! זה מישהו שהבאת ואת מאמינה שזה אבא!

תומר נכנס לחדר. הילדים קופאים במקום.

רועי: אבא? זה אתה?

תומר: כן זה אני. תסתכלו עלי. זה אני.

הילדים קמים ומחבקים את תומר. ענת מצטרפת לחיבוק המשפחתי.

22

ענת ותומר במיטה. תומר אחרי מקלחת.

ענת: אתה יודע באיזה סיוט של חובות השארת אותי? הבית כבר לא שלנו, חצי מן המשכורת שלי אני מחזירה הלוואות שלקחת בלי לשאול אותי ופשוט קמת והלכת.

תומר: נכון. את צודקת. פגעתי בך ואני ממש מצטער ולעולם לא אסלח לעצמי.

ענת מנשקת אותו: אבל אני שמחה שחזרת. נתחיל שוב. מאפס. ננצח.

תומר: נכון. ננצח.

תומר וענת עושים אהבה בצורה נרגשת מאוד.

ענת: הית עם מישהי בתקופה הזו?

תומר: לא. ממש לא. זה בכלל לא היה בכיוון. ואת? הית עם מישהו?

ענת: לא שלא היו הזדמנויות. בעצם מי לא ניסה? אבל לא. לא היתי עם אף אחד.

23

בוקר. מטבח.

ענת: קדימה ילדים צריך לצאת.

תומר: ואל תספרו לאף אחד שחזרתי. אף אחד לא צריך לדעת בינתיים. גם את ענת. אף אחד לא צריך לדעת.

ענת והילדים יוצאים. תומר נשאר לשתות קפה. מתענג על הקפה. לאחר מכן ניגש למערכת הסטיריאו ושם מוסיקה. רוקד. נשכב על הספה. מדליק טלוויזיה. מכווה. מכין עוד קפה. סנדוויץ'. מתענג. נרדם. מתעורר. מתיישב ומשרבט על מחברת.

24

ענת והילדים חוזרים הביתה. רעש והמולה. תומר מקבל אותם.

ענת: וואו איזה יום לחוץ. ומתתי לחזור כבר הביתה.

תומר: רצית לראות אותי?

ענת: ברור שרציתי. זה לא שאני לא כועסת אבל זה לא קשור.

תומר: חשבתי על משהו שאני רוצה לדבר איתך עליו.

ענת: מה?

תומר: בנוגע לחובות שלך. סליחה, שלנו.

ענת: מה הרעיון שלך? עוד הלוואות? השקעה גיאופיזית אולי?

תומר: תהיה פתוחה איתי. תזרמי.

ענת: אני זורמת. מה?

תומר: תזכרי שאני רוח רפאים.

ענת: לא שכחתי.

תומר: שוד בנק.

ענת בהלם: שוד בנק? השתגעת? מי איפה זה בא לך?

תומר: לא נראה לי מסובך. ואני מת! אף אחד לא יחשוד ברוח רפאים!

ענת: אתה לא רציני.

תומר: אני רציני.

ענת מסתובבת בחדר במעין צחוק אימפולסיבי: שוד בנק!!

תומר: בנק בתור התחלה. אחרי זה נראה.

ענת: מה אתה האופנובנק?

תומר: בדיוק. רק שאני מתתי כבר.

ענת: אני לא מאמינה שאני שואלת אבל אתה חושב שזה יכול לעבוד?

תומר: זה יעבוד. תשיגי לי אופנוע. משהו סטנדרטי מיד שניה. אני אצא מן הבית רק על האופנוע עם קסדה על הראש. אסור שאף אחד יראה אותי. אסור שאף אחד יידע עלי.

ענת: שוד בנק!!

תומר: כן.

ענת: מה בעלך עושה? הוא שודד בנקים!! אתה מבין שזו עברה על החוק שהולכים עליה לכלא להרבה שנים?

תומר: אני מבין שזו עברה על החוק אשר מגן על השודדים הכי גדולים, הבנקים, ושאר נתפסים הולכים לכלא. וממילא כולנו אסירים על תנאי של הבנקים. הכל כאן מעוות, את לא רואה? אז בואי ננצל את העובדה שאני לא חי ונדאג לעצמנו.

ענת: ומה התוכנית הגאופיזית שלך? איך נשתמש בכסף שתשדוד?

תומר: או! עכשיו את מדברת. נפתח חשבון בחו"ל על שמי. שהרי הדרכון שלי בתוקף לעוד הרבה שנים ושם הם לא יודעים שאני מת. תקבלי ממני ייפוי כוח. נקנה במזומן דולרים ונעביר במזוודות או חבילות. זו לא בעיה. אחרי שנצבור סכום מספיק נעבור לחו"ל, נקנה לנו חווה או משהו כזה, נבנה לנו גן עדן פרטי. חשבתי על פורטוגל.

ענת: לא יודעת צריכה לחשוב על זה.

תומר: מה יש לחשוב על זה? מה הברירה? לחיות את יתרת החיים בסבל? בלעבוד כל חיינו בישביל להעשיר את אלה שמכרו לנו אשליות וממילא יש להם הרבה יותר מידי כסף? אין כאן עניין מוסרי. תסכימי איתי. רק הפחד מלהיתפס. נתגבר.

ענת: טוב בוא נלך על זה. איפה אני משיגה לך אופנוע?

תומר: צריך גם אקדח צעצוע. קפצונים.

25

לאחר חודשיים

תומר נוסע ברחובות העיר על האופנוע. קסדה לראשו. נעצר לצד בנק דואר. יורד מן האופנוע אך משאיר אותו מותנע, תיק גב שחור על כתפו. תומר נכנס לבנק הדואר ויוצא ממנו לאחר זמן קצר מאוד. מתחיל בנסיעה. נכנס לסבך שיחים ומשם לשדה פתוח. רוכב בשבילי חול בשדות. נכנס לחורשה ונעצר בין שיחים גדולים. יורד מן האופנוע ומסיר את הקסדה. מקלף מן האופנוע והקסדה מדבקות קישוט. עכשיו הקסדה והאופנוע נראים לגמרי אחרת. מוציא מן התיק את שטרות המזומנים והופך את התיק מבפנים החוצה. התיק עכשיו ירוק. תומר הופך את המעיל שלו מפבנים החוצה. המעיל הופך מאדום לכחול. תומר ממשיך לרכב מספר שעות עד שמגיע למחלף בצפון הארץ ועולה על הכביש.

לילה. תומר מגיע הביתה. נכנס עם האופנוע לחניה הסגורה. ענת מחכה בסלון. בטלויזיה מבזק חדשות. ידיעה על שוד סניף בנק דואר.

ענת: איך הלך?

תומר: חלק.

ענת מחבקת את תומר: ירדו לי חמש שנים מן החיים מרוב דאגה.

תומר: התווספו לך חמש שנים בגן עדן. בואי נראה כמה כסף.

ענת ותומר עוברים למטבח. תומר מניח את שטרות הכסף, בחבילות, על השולחן.

תומר: אלה חבילות של עשרת אלפים ש"ח. היו שם הרבה יחסית. יש כאן 22 חבילות כלומר 220 אלף שקל. לא רע בתור התחלה. כמו שאמרנו. בכסף הזה לא משתמשים. קונים דולרים ומבריחים. את ממשיכה בחיי שגרה. אפילו תפספסי פה ושם תשלום. תלכי לפגישות. תסבירי שאת עושה מה שאת יכולה. קחי עוד הלוואות.

ענת: רוח רפאים. אופנוע רפאים. מאיפה זה בא לך?

תומר: אני אגיד לך. סעי לשכונות היותר יקרות. אלה עם הוילות הגדולות והמכוניות המפוארות, רובם חשבו ככה מן הרגע הראשון. מעטים מאוד עשו את זה מעבודה. הם יודעים להנדס את המערכת. לנצל את החוקים העקומים. לשתול אנשים שישפיעו לעקם עוד יותר את החוקים. לתגמל את מי שצריך. לעגל פינות מתי שצריך.

ענת: זה לא סוד. לא גילית את אמריקה.

תומר: השתיקה היא חלק מן המשחק. כמו עדר כבשים.

26

ענת בשדה התעופה. ניגשת לעמדת משלוח הצ'ק אין.

דיילת: דרכון בבקשה.

ענת נותנת את הדרכון.

דיילת: את שולחת מזוודה?

ענת: לא רק טרולי למטוס.

דיילת בחוסר נעימות: הניחי בבקשה על המשקל.

ענת מניחה. המשקל כמעט 10 קילו.

הדיילת מדפיסה כרטיס עלייה למטוס ונותנת לענת: עלייה למטוס בשער 5C. נסיעה טובה.

ענת: תודה.

סצנה ללא דיאלוגים. שיר רועש ברקע.

ענת בשדה התעופה. אוכל. דיוטי פרי. עליה למטוס. יושבת במטוס. ענת מתוחה.

ענת מגיעה למלון. מלון יפה. ענת מקבלת מפתח לחדר. נכנסת לחדר. חדר יפה. מפואר. משקיף על העיר פורטו.

ענת פותחת חשבון בנק. ענת יוצאת מן הבנק. מחוייכת ונינוחה. פורטו. ענת מטיילת ברחובות. בתים. מסעדות. נופים. ענת מריחה את החופש.

27

לילה. ענת ותומר בסלון הבית נינוחים. שותים יין.

תומר: נהנת?

ענת: בהתחלה הייתי מתוחה אבל אחר כך עבר לי. כן נהנתי. אפילו מאוד. להיות רחוקה מכאן, במקום זר. אגדי. פורטו עיר מדהימה.

תומר: עוד מעט אנחנו שם.

ענת: כן עוד מעט. שזה יגיע כבר. קשה לחכות.

תומר: עוד קצת סבלנות.

ענת: יהיה בסדר?

תומר: כן. יהיה בסדר גמור.

28

חצי שנה אחרי

תומר יוצא מסניף בנק. עולה על האופנוע ונוסע. פתאום סירנה. ניידת משטרה אחריו.

סצנת מרדף. מוסיקה. נסיעה מהירה. עוד ניידת מצטרפת. צילום מן האוויר. זוויות צילום מתחלפות. התמקדות בכישורי נהיגה של תומר. מרשים.

תומר חומק. מגיע הביתה. האופנוע, הקסדה והתיק שונו כרגיל. ערב.

ענת מחכה במטבח מאוד נרגשת. רואה את תומר ופורצת בבכי.

ענת: כמעט תפסו אותך.

תומר: אבל הם לא.

ענת: אז די. יש מספיק כסף בבנק בפורטוגל.

תומר: בסדר. עוד דבר אחד אני רוצה לעשות.

29

בוקר. תומר מגיע על האופנוע לשביל לצד הנחל בצפון. עובר דרך סבך הצמחיה. הולך בשביל. מגיע למקום הבקתה שלו. היא איננה. אין זכר. ממשיך למקום הבקתה של מיכל. גם שם אין כלום. תומר קורא בקול את השמות של מיכל. יונה. מיקו. ממשיך למקום הקבר של לואיס. כלום. תומר מאוד מבולבל. לא מבין.

מול תומר מגיע פקח של רשות שמורות הטבע.

פקח: מישהו הלך לאיבוד? אפשר לעזור?

תומר: היתי כאן בעבר. פגשתי אנשים שחיו כאן. בבקתות.

פקח: בקתות. אסור להקים כאן בקתות ואף אחד לא חי כאן.

תומר: גם אני חייתי כאן תקופה.

פקח: אני עושה את אותו המסלול כאן מידי יום כבר 25 שנה. לא זכור לי שפגשתי אותך.

תומר: בסדר. כנראה טעיתי.

פקח: אתה צריך עזרה? להתקשר למישהו?

תומר: לא תודה. כנראה שטעיתי במקום. מצטער.

בדרך החוצה לצד האופנוע עומדת מיכל ומחכה. תומר שמח לראות אותה ומחבק אותה חיבוק אבאי ומנשק אותה במצחה.

תומר: מה קרה? איפה כולם?

מיכל: כולם עזבו ביום שאתה עזבת.

שתיקה.

מיכל: לא הית חייב לשדוד בנקים, אתה יודע. יכולת פשוט להיות אתה. ללכת בדרך שלך.

תומר: ענת לעולם לא היתה מבינה את זה.

מיכל: לא ניסית.

תומר: היא היתה עוזבת אותי. חושבת שירדתי מן הפסים.

מיכל: לא ניסית.

תומר: לא רציתי לאבד אותה.

מיכל. אולי אתה לא מכיר אותה מספיק. אולי היא אוהבת אותך יותר ממה שאתה יודע.

תומר: אולי. אבל לבחון את זה זה לסכן את מה שיש.

מיכל: אז הפחד שהיא תחשוב אותך להזוי הובילה אותך, לא האמונה באהבה.

תומר: נכון. פחדתי שהיא תחשוב שאני לא בסדר.

מיכל: אבל לשדוד בנקים ניראת לך כאפשרות בריאה יותר?

תומר: כן. לשדוד בנקים זה בסדר. לא מאשפזים אותך על זה בבית משוגעים.

מיכל: ועל אמונה באהבה ונפש חופשית כן מאשפזים.

תומר: נכון. עדיף להיות שודד ולא תמהוני. כל עוד לא נתפסת הרווחת. אבל תמהוני זה כל הזמן אתך.

מיכל פונה חזרה לסבך השיחים מבלי להוסיף מילה. לפתע היא נעצרת ומסתובבת: בהצלחה תומר. מאחלת לך למצוא את האושר שאתה מחפש. באמת.

30

שנה לאחר מכן

תומר רוכב בכבישים צרים בין יערות סבוכים על אופנוע ישן. קאלסי (טריומף 650 סוף שנות השישים). נסיעה איטית. לפתע שלט בפורטוגזית לצד הכביש. תומר סוטה לשביל אפר ולאחר מספר דקות מגיע לבית גדול בתוך היער. סביב הבית גינה וגן ירק. בפתח הבית מרפסת גדולה. לצד הבית חונה טנדר ג'יפ חדש. תומר מחנה את האופנוע ומוריד את הקסדה. שיערו ארוך אסוף בקוקו. הוא מגולח ללא זקן. לקראתו רץ כלב גדול מקפץ בשמחה. בגינה יושבת ענת. הילדים יושבים לצד שולחן במרפסת, עסוקים בכתיבה במחברות.

תומר: הזמנתי את כלי הגינה שביקשת. יגיעו תוך מספר ימים.

ענת: יופי. הישנים כבר מתפרקים.

תומר מסתכל על הילדים: שיעורי בית?

ענת: כן. מסתבר שהפורטוגזים לא מרחמים על הילדים שלהם.

תומר: לא נורא. העיקר שהם מתאקלמים.

ענת: מתאקלמים קצת יותר מידי. היום דיברו ביניהם בפורטוגזית.

תומר: וואלה?! סימן טוב.

ענת: כנראה.

תומר: ואת? איך את מרגישה כאן?

ענת: בגן עדן.

תומר: את יודעת חשבתי קצת. יש לנו לא מעט כסף בבנק. אפשר להשקיע קצת. בנדל"ן למשל. התשואה גבוהה מאוד כאן והמחירים עכשיו בשפל. עשיתי קצת חשבון. אם נשקיע מיליון דולר בבניה חדשה בפורטו וניקח מיליון נוסף משכנתא בתנאים של 4 אחוז פריים...

תוך דיבור של תומר המצלמה מלמעלה הולכת ומתרחקת עד לראיית כדור הארץ מן החלל.

סוף